

[Aksel Larsen.]

skarpe konflikter eksisterer, vil det være yderligere svært at nå til internationale nedrustningsaftaler. Det er, som jeg mener, og som jeg har sagt det, også i allerhøjeste grad et problem om at skabe tilstrækkelige garantier og så se at få de værste anstødssten ryddet af vejen. Derfor har jeg tilladt mig at tale om Tyskland. Jeg mener fortsat, at man fra dansk side i allerhøjeste grad bør have opmærksomheden henvendt på Tysklandsproblemet og være med til at få en eller anden begyndende praktisk ordning dér.

Den højtærede udenrigsminister siger, at jeg havde opfordret til, at Danmark skulle løse alle problemer. Det har jeg slet ikke gjort. Jeg har opfordret til, at hvad angår de vitale og for Danmark særlig vigtige spørgsmål, dér skulle Danmark gøre sit til, at problemerne bliver løst. Jeg forlanger ikke, at Danmark, uanset udenrigsministerens vitalitet, skulle løse alle problemerne; så langt gik jeg ikke.

Nu glæder det mig at høre, at udenrigsministeren selv har talt med Rapacki. Det har jeg ikke været opmærksom på, det er min fejl. Det glæder mig, at udenrigsministeren skal foretage en rejse til Polen, hvor han naturligvis også vil drøfte sådanne spørgsmål. Så er der ikke så store divergenser, så er altså åbenbart det arbejde, jeg har animeret til, faktisk ved at komme igang.

Den højtærede udenrigsminister siger angående Tyskland, at han har den generelle opfattelse, at det tyske folk må have samme ret som alle andre folk til at afgøre sin egen skæbne. Jeg er hjertelig indforstået. Men på den anden side må vi se på realiteterne, nemlig at der er stormagtskonflikt i Europa, og at Tyskland ikke har nogen fredstraktat, og derfor er der vist nok alligevel visse problemer, der må løses, før man kan iværksætte den folkeafstemning, visse folk taler så meget om.

Jeg tillader mig at spørge, om denne ret til at afgøre sin egen skæbne, sine egne problemer, skal gælde for Tyskland og for alle andre folk, men ikke for folket i Vietnam. Det er ikke to folk i Nord- og Sydvietnam. Og mig bekendt er der en protokol fra Genève, som går ud på, at der to år efter krigshandlingerne dengang var ophørt, skulle være en folkeafstemning omfattende såvel

Nordvietnam som Sydvietnam. Den er ikke kommet, men derimod kommer der flere og flere amerikanske tropper og flere amerikanske soldater til Sydvietnam. Nok hedder det sig formelt, at det er Sydvietnam-fly, der bomber i Nordvietnam, men det sker under en paraply af amerikanske jagermaskiner. Vi får at vide, at amerikanerne ikke bruger gas i Sydvietnam, nej, nej, det er skam vietnameserne selv, der bruger den. De har formodentlig ikke fremstillet den selv, der er vel nogen, der har leveret den. Vi får at vide, at USA har givet løfter til 3 forskellige sydvietnamesiske regeringer, og dem kan de ikke bryde; ja, det er 3 sydvietnamesiske regeringer, amerikanerne selv har indsat. Jeg kan ikke se, at løfterne til disse 3 regeringer på nogen som helst måde kan berettige Amerika til moralsk at fortsætte med sin krigsførelse dér.

Men måske er vi ikke så langt fra hinanden. Den højtærede udenrigsminister siger jo, at man i udenrigsministeriet arbejder med disse spørgsmål, drøfter dem, man gør alt, hvad man kan, for også at påvirke Danmarks allierede. Jeg håber, der kommer virkninger også af denne påvirkning. Det er naturligvis begrænset, hvor stor den er, for Danmark er ikke en stormagt. Det er den gamle sag med dråben, der udhuler stenen. Hvis jeg må tage det som en erklæring fra udenrigsministeren om, at man arbejder af al den magt, man nu har, for at hidføre en fredelig løsning i Vietnam, så kan jeg kun erklære mig tilfreds.

Frode Jakobsen: Det ærede medlem hr. Per Federspiel kender jo fra et langt og godt samarbejde min europæiske indstilling. Det er ikke spørgsmålet om, hvordan man lettest kommer videre i det europæiske ad økonomisk, militær eller politisk bane. Det, jeg ønskede at sige, er noget andet, nemlig at det europæiske samarbejde trods alt er noget mindre over for noget større, det, som truer hele verdens eksistens, og her synes jeg stadig væk at det er letfærdigt at lege med dette største for at opnå det snævre. Og jeg vil tilføje, fordi man altid risikerer at få noget fordrejet, at det naturligvis er bedre med en fred uden atomvåben. Det håber jeg på man kan nå. Det er det, vi må sætte alle kræfter ind